

Justitsminister om at give os Oplysninger om, hvorledes det egentlig staar sig med Arbejdet i denne Kommission, og om vi kunne have Udagt til snart at høre fra den. Det er mig sagt med Hensyn til denne Kommissions Arbejde, at der skal være hængaaet indtil tre Fjerdingaar, hvori den intet Møde har holdt. Dette synes at tyde paa, at der kunde være al Anledning til at spørge, om ikke den højtærede Justitsminister, som jo er vor t. Mellemed over for den ærede Kommission, vilde pirre lidt ved den. Der synes al Anledning til at tro, at det ikke kunde være af Vejen. Jeg maa maasse i denne Forbindelse gøre en Henstilling til den højtærede Justitsminister og bede ham om at faa den gjort til Genstand for hans og Kommissionens Overvejelse. Hvis det nemlig endnu skulde staa saaledes med Kommissionens Arbejde, at der ikke er nogen nærliggende Udagt til at faa det frem, som ganske vist var det bedste, nemlig de fuldstændige Forslag fra dens Side af samme Art, omhandlede de samme Emner som de gamle Forslag, navnlig de tre Hovedting: den civile Retspleje, den kriminelle Retspleje og Domsmagtens Ordning, kunde man da ikke i alt Fald saa noget af det frem og da navnlig den Del deraf, som, efter hvad jeg har ladet mig fortælle, skal være det mest fremskredne af Kommissionens Arbejde, nemlig den kriminelle Retspleje, naturligvis med de Dele af Lovforslaget om Domsmagtens Ordning, som nødvendig høre sammen dermed. Jeg tror, der er et saa levende Onske i dette Ting om, at faa en Omordning af vor kriminelle Retspleje, at man, hvor meget man end ønsker at faa det hele frem, dog — hvis dette ikke kan lade sig gøre i en nær, jeg tør sige meget nær Fremtid — vilde sætte Pris paa i alt Fald at faa den Del deraf frem, som jeg nu nævnte.

Der er med det samme et Par andre Ting, jeg gerne vilde henstille til den højtærede Justitsministers Overvejelse. Der findes paa Finanslovsforslaget for i Aar en Bevilling til Erstatninger for uforstyldt Baretægtsfængsel. Den staar under § 20. II. Q. og er selvsølgelig kalkulatorisk, idet den er opført med 3,000 Kr., ligesom den har været det i de foregaaende Finanslovsforslag, lige siden det første, i hvilket den har været optaget, og hvor den kun løb paa 500 Kr. Det har allerede vist sig, at denne Sum er bleven overstredet i de senere Aar, og har været jævnt stigende lige fra 1890—91 til nu. Man ser af Statsregnskabet for 1892—93, at den da er begyndt at overstride Bevillingen, da var den nemlig 3,011

Kr., i det sidste Statsregnskab for 1894—95 er den 3,850 Kr., og den vil sikkert i Statsregnskabet for indværende Aar komme til at stige yderligere. Det vil jo erindres — jeg tror ikke, jeg tager fejl deri — at der i Sommer paa een Dag blev fældet 3 Domme ved een Ret her i Byen, Hof- og Stadsretten, ved hvilke der tilkendtes uforstyldt arresterede Erstatninger til en samlet Sum af op ved 4,000 Kr. Naturligvis er det ikke min Mening hermed at ville beklage, at saadanne Summer gives, naar Baretægtsfængsel uforstyldt er lidt, tværtimod, jeg glæder mig for saa vidt i høj Grad over den Lov, vi fik den 5te April 1888, og mener, at det kun er et lille og billigt Bederlag, man giver disse stakkels uforstyldt lidende for de store Videlser og Tab, de have udstaaet. Men det, jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister om, er, om der ikke har været Anledning til at overveje, hvor vidt Statskassen burde benytte sig af den Ret, som den ifølge Lovens af 1888 § 7 har, til at søge Regres for Udgifterne til slike Erstatninger hos vedkommende Forhørsdommer. Det hedder jo derom i Lovens: „Erstatning i Genhold til denne Lov udredes af Statskassen, men den har Regres til den vedkommende Dommer, for saa vidt han derved har gjort sig skyldig i Misbrug af Embedsmyndighed, Stodesløshed eller andet uforvarligt Forhold.“ Der foreligger dog Tilfælde, hvor der fra den overordnede Rets, navnlig fra Højesterets Side, udtales Misbilligelse af, at Forhørsdommeren har anholdt eller arresteret en Person eller holdt ham for længe arresteret. I saadanne Tilfælde kunde der være Grund til — forekommer det mig — at tage under grundig Overvejelse, om der ikke var Anledning for Statskassen til at søge denne Regres. Ikke just fordi disse Penge have saa meget at sige for Statskassen, men fordi det formentlig vilde have en saare gavnlig Indflydelse paa de Herrer Forhørsdommere, der jo ofte — det kunne vi vel alle være enige om — paa dette Omraade omgaas for letfindigt med deres Medborgeres vigtigste Retsgode, den personlige Frihed. Er der blot i et enkelt Tilfælde blevet statueret et Eksempel i saa Henseende, tror jeg, det vilde virke adskilligt kraftigere end de meget spage Misbilligelser, der nu i Reglen ere det højeste, som times en Forhørsdommer, der har misbrugt sin Myndighed paa dette Omraade.

Jeg vil dernæst gerne spørge den højtærede Justitsminister, om det ikke snart var paa Tide at komme til en Udvidelse af Kredsen af de Sagsførere her i Byen, som have Udgang til at udføre de offentlige og bene-